

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: star. sekr. sądowy Magdalena Teteruk

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku R. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołań R. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 12 października 2015 r., **znak** (...),

oraz **z dnia** 06 listopada 2015 r., **znak** (...)

I. **oddala odwołania,**

II. **zasądza od wnioskodawcy na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

SSO Krzysztof Głowczyński

Sygn. akt V U 1282/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 października 2015 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy R. K. ponownego ustalenia wysokości emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że ustalone wskaźniki podstawy wymiaru emerytury są niższe niż 250 % i z tego względu brak jest podstaw do przeliczenia świadczenia zgodnie z art. 110a ustawy emerytalnej. Organ rentowy stwierdził ponadto, że za okresy, za które nie udokumentowano wynagrodzeń, tj. za okresy po dniu 16 sierpnia 2013 r. do 31 grudnia 2014 r. przyjęto obowiązujące w tym czasie wynagrodzenia minimalne.

W odwołaniu od powyższej decyzji R. K. zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę decyzji, polegający na przyjęciu za okres jego pracy od 16 sierpnia 2013 r. do 31 grudnia 2014 r. obowiązujących w tym czasie minimalnych wynagrodzeń pracowników, a przez to naruszenie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez błędną wykładnię i w konsekwencji odmowę ponownego ustalenia wysokości emerytury. Ubezpieczony wskazał, że przedstawił stosowne zaświadczenie

o zatrudnieniu i wynagrodzeniu ZUS Rp7, za wskazany wyżej okres, które powinno stanowić podstawę obliczenia emerytury na podstawie art. 110a.

Wskazując na powyższe wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie jego wniosku z dnia 30 września 2015 r. i ponowne ustalenie wysokości emerytury na podstawie prawidłowych danych.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie, powołując się na analogiczne do wskazanych w zaskarżonej decyzji argumenty.

Decyzją z dnia 06 listopada 2015 r. organ rentowy przeliczając na podstawie wniosku z dnia 27 października 2015 r. emeryturę, stwierdził że przeliczenie pozostaje bez wpływu na wysokość świadczenia.

W odwołaniu od wskazanej wyżej decyzji R. K. zarzucił naruszenie art. 110a ustawy emerytalnej poprzez uznanie, że ponowne przeliczenie podstawy wymiaru emerytury zgodnie z wnioskiem z dnia 27 października 2015 r. nie ma wpływu na wysokość świadczenia. Wskazując na powyższe, wniósł o zmianę decyzji w całości poprzez nakazanie organowi rentowemu przeliczenie emerytury przy uwzględnieniu okresu jego pracy w latach 2013- 2014.

W odpowiedzi na odwołanie od decyzji z dnia 06 listopada 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wskazał, że przedłożone dokumenty nie mają wpływu na wysokość pobieranego świadczenia, ponieważ zarobki za przeliczone okresy nie są korzystniejsze od uprzednio uwzględnionych do ustalenia podstawy wymiaru emerytury.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca R. K., ur. w dniu (...), od dnia 01 września 2012 r. jest uprawniony do emerytury górniczej. Do ustalenia wysokości tego świadczenia organ rentowy przyjął wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych od stycznia 2002 r. do grudnia 2011 r. i ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (wvpw) wynoszący 253,03 %, ograniczony do 250 %. Ustalony od podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 230,78 %. Na podstawie załączonych do wniosku z dnia 28 marca 2013 r. nowych dowodów organ rentowy ponownie obliczył emeryturę przyjmując do jej obliczenia wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych obejmujących okres od stycznia 2003 r. do grudnia 2012 r. i ustalił wvpw, wynoszący 253,98 %. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony od podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych wyliczono na 234,91 %.

d o w ó d: w aktach emerytalnych: decyzja z dnia 11 października 2012 r., k. 22,

załącznik do decyzji z dnia 11 października 2012 r., k. 20,

decyzja z dnia 05 kwietnia 2013 r., k. 36,

załączniki do decyzji z dnia 05 kwietnia 2013 r., k. 33 i 34.

Wnioskodawca kontynuował zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w C. w okresie od 16 sierpnia 2013 r. Do 27 marca 2013 r. zatrudnienie kontynuował w (...)S.A. w L. oraz w okresach od 22 kwietnia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. i od 30 kwietnia 2015 r. do 19 czerwca 2015 r. w (...)sp. z o.o. w C.. Uzyskane z tytułu tego zatrudnienia wynagrodzenie udokumentował przedkładając do akt emerytalnych w dniu 27 października 2015 r. wraz ze złożonym w tym dniu wnioskiem z dnia 27 października 2015 r., zaświadczenia Rp-7 z dnia 21 maja 2015 r., oraz z dnia 12 i 21 października 2015 r.

d o w ó d: w aktach emerytalnych: zaświadczenie, k. 49,

Rp-7, k. 183-185.

We wniosku z dnia 30 września 2015 r. wnioskodawca wniósł o „przeliczenie podstawy wymiaru według najlepszego wariantu łącznie z art. 110a ustawy z dnia 05.03.2015 r.” Wydaną na skutek tego wniosku decyzją z dnia 12

października 2015 r. organ rentowy odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury zgodnie z powyższym wnioskiem. W uzasadnieniu wskazał, że wskaźnik podstawy wymiaru ustalony:

- z dowolnie wybranych 20 lat kalendarzowych, w których wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu, z uwzględnieniem wcześniej przedłożonych wynagrodzeń oraz minimalnych wynagrodzeń za okresy, w których zarobki nie zostały udokumentowane, wynosi 234,91 %,

- nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat kalendarzowych wynosi 239,64 % i dotyczy zarobków uzyskanych w okresie od stycznia 2004 r. do grudnia 2013 r.

Wskazując na fakt, że ustalone wskaźniki są niższe niż 250 %, brak jest podstaw do przeliczenia świadczenia na podstawie art. 110a. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że za okresy, za które nie udokumentowano wynagrodzeń, tj. za okresy po dniu 16 sierpnia 2013 r. do 31 grudnia 2014 r. przyjęto obowiązujące w tym czasie wynagrodzenia minimalne pracowników.

Złożonym w organie rentowym do protokołu z dnia 27 października 2015 r. wnioskiem ubezpieczony zwrócił się do organu rentowego o ponowne ustalenie wysokości emerytury na podstawie załączonych do wniosku druków Rp-7. W zaświadczeniach Rp-7 przedstawiono zarobki R. K. za 2013 r. (33.222,93 zł i 19.509,94 zł, tj. łącznie 52.732,87 zł), 2014 r. (26.394,00 zł i 28.331,03 zł, tj. łącznie 54.725,03 zł), 2015 r. (878,52 zł i 5.541,46 zł, tj. łącznie 6.419,98 zł).

Wydaną na skutek wniosku z dnia 27 października 2015 r. decyzją z dnia 06 listopada 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przeliczył podstawę wymiaru od 01 października 2015 r. i wskazał, że przeliczenie to pozostaje bez wpływu na wysokość świadczenia.

Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat kalendarzowych obejmujących okres lat 2004 - 2013 organ rentowy uwzględnił także udokumentowane załączonymi do wniosku z dnia 27 października 2015 r. zaświadczeniami Rp-7 wynagrodzenia za 2013 r. w łącznej kwocie 52.732,87 zł (wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 120,39 %). Ustalony z uwzględnieniem tych wynagrodzeń wwpw wyniósł 242,44 %.

d o w ó d: w aktach emerytalnych: wniosek z dnia 30 września 2015 r., k. 172-173,

decyzja z dnia 12 października 2015 r., k. 174,

wniosek z dnia 27 października 2015 r., k. 18,

zaświadczenia Rp-7, k. 183 – 185,

decyzja z dnia 06 listopada 2015 r., k. 188,

obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, k. 190.

Do kolejnego wniosku, z dnia 16 grudnia 2015 r. ubezpieczony załączył zaświadczenie Rp-7, określające jego wynagrodzenie z 1986 r. w kwocie 87.736 zł i za 1987 r., w kwocie 231.343 zł.

(b e z s p o r n e, a nadto akta emerytalne wnioskodawcy)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn.: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.), wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie

przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz (ust. 2). Wysokość emerytury podlega zatem ponownemu ustaleniu od podstawy wymiaru emerytury przeliczonej w myśl art. 110a ustawy emerytalnej, gdy zostaną spełnione łącznie następujące warunki:

1. do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury, tj. z okresu:

- kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru,
- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury;

1. nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy jest wyższy niż 250%.

W odniesieniu do pierwszej z zaskarżonych decyzji należy wskazać, iż decyzję tę wydano na skutek wniosku z dnia 30 września 2015 r. i do tego wniosku R. K. nie przedłożył żadnych, mających wpływ na obliczenie wysokości emerytury nowych dowodów. Prawidłowo zatem organ rentowy przyjął na podstawie wykazanych na dzień wydania decyzji zarobków z 20 lat kalendarzowych ustalony w załączniku do decyzji z dnia 05 kwietnia 2013 r. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 234,91 %. Z kolei ustalony na podstawie zarobków z okresu zatrudnienia od stycznia 2004 r. do grudnia 2013 r. wskaźnik podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat kalendarzowych wynosi 239,64 %. Ustalone zatem przez organ rentowy wskaźniki są niższe niż 250 %.

Odnosząc się do podniesionych w odwołaniu od decyzji z dnia 12 października 2015 r. argumentów należy wskazać, iż zasadnie w okolicznościach sprawy za okres od 16 sierpnia 2013 r. do 31 grudnia 2014 r. organ rentowy przyjął obowiązujące w tym czasie wynagrodzenia minimalne pracowników. O ile bowiem według stanu istniejącego na dzień wydania powyższej decyzji z akt ubezpieczeniowych wynika fakt wykonywania przez R. K. po przyznaniu emerytury pracy, to jednocześnie ubezpieczony nie udokumentował wysokości podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającej po przyznaniu emerytury, szczególnie za wskazany wyżej okres. W tym zakresie należy zauważyć, iż do stanowiącego podstawę wydania decyzji z dnia 12 października 2015 r. wniosku o przeliczenie świadczenia ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych, mających wpływ na jego wysokość okoliczności. Te nowe okoliczności faktyczne wykazał dopiero składając w organie rentowym do protokołu w dniu 27 października 2015 r. wniosek o ponowne rozpatrzenie wniosku z dnia 30 września 2015 r. Składając bowiem zaświadczenia Rp-7 z dnia 21 maja 2015 r., 12 i 21 października 2015 r. ubezpieczony wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne za okres od 16 sierpnia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r.

Na zasadzie art. 110a ustawy emerytalnej, na warunkach określonych tym przepisem, ponowne ustalenie wysokości emerytury może nastąpić z uwzględnieniem zarobków przypadających w całości lub w części po przyznaniu emerytury, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia od przeliczonej podstawy wymiaru. Uwzględniając zatem wniosek z dnia 27 października 2015 r., organ rentowy do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przyjął jako najkorzystniejszy dla ubezpieczonego wskaźnik 242,44 %, obliczony od podstawy wymiaru za okres kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych, w części przypadających po przyznaniu emerytury i poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie jej wysokości, tj. z lat 2004-2013. Tak ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest niższy niż 250 % i w związku z tym zawarte w decyzji z dnia 06 listopada 2015 r. wskazanie, że przeliczenie pozostaje bez wpływu na wysokość świadczenia jest uzasadnione.

W uzupełnieniu należy wskazać, iż jak wynika z załącznika do decyzji z dnia 05 kwietnia 2013 r. (k. 33 akt emerytalnych), dotychczas najkorzystniejszy, ustalony od podstawy wymiaru z okresu kolejnych 10 lat kalendarzowych, obejmujących lata 2003 – 2012, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 253,98 % tylko nieznacznie przewyższa określony art. 110a ustawy emerytalnej wskaźnik 250 %. Składający się na wskaźnik 253,98 %, najniższy wskaźnik 235,80 % (dotyczy roku 2003) jest znacznie wyższy od obliczonych na podstawie wykazanych w załączonych do wniosku z 27 października 2015 r. zaświadczeniach zarobków, wskaźników za 2013 r. - 120,39 % i za 2014 r. - 120,54 %.

Z powyższych względów, Sąd nie znajdując uzasadnionych podstaw do uwzględnienia odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił, o czym orzekł w pkt I wyroku.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego zapadło w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

SSO Krzysztof Głowczyński